

สี่พันตร

บทที่ 39

ขบวนรถของผู้เข้าเฝ้ากลุ่มสุดท้ายเลื่อนจากไป พระตำหนักในยามราตรีตกอยู่ในความเงียบ ทหารยืนรักษาการตามจุดบ้าง เตินครวดตราบ้าง เพิ่มจำนวนหนาแน่นขึ้นกว่าที่เคยเป็น โสมโสภณเข้าใจว่านี่คือสิ่งที่เป็นไปตามปรกติเมื่อองค์ชายประทับอยู่นางระพีเองก็จากไปนานจนไม่รู้ถึงความแตกต่าง เข้าใจว่าเป็นการจัดเวรยามตามปรกติ

เธอดำเนินมาที่ห้องพระบรรทมขององค์ชายพร้อมกับนางระพี ทหารที่ยืนยาม กระแทกเท้าถวายความเคารพก่อนจะเปิดประตูให้ องค์ชายภควัดทรงฉลองพระองค์ชุดบรรทม มีนางพยาบาลและข้าหลวงคอยเฝ้ารับใช้ ทรงแยมสรवलลุกขึ้นมาจับข้อมือเธอทันที “มาซิ น้องเดือน” องค์ศรีณีขมความประหม่า ทูลถามว่า “เจ้าพี่ทรงงานทั้งวัน ไม่รู้สึกเพลียหรือเพคะ” “ไม่เลย แต่พวกเขาทำเหมือนพี่เป็นเด็ก ๆ พอเสร็จงานก็จับอาบน้ำแต่งชุดนอน นี่จะให้ท่านยาไล่ขึ้นเตียงอีกแล้ว” “ดีแล้วเพคะ เจ้าพี่ควรพักผ่อนมากๆ จะได้แข็งแรง พรุ่งนี้ยังจะเสด็จไปทรงงานยิ่งสมควรจะนอนเร็ว ๆ”

ดวงพักตร์อีกฝ่ายกรุ้มกริม “ถึงอย่างไรก็ไม่ใช่ก่อนเราคุยกัน ดูซิ ป่านนี้แล้วทำไมน้องยังแต่งตัวอย่างนี้”

โสมโสภณแสรวางเฉย เมื่อครู่ก่อนนางระพีก็จัดเตรียมชุดบรรทมให้ แต่เธอยืนยันปฏิเสธ

‘..องค์ชายรับสั่งให้เข้าเฝ้าแล้วฉันจะใส่ชุดนอนได้ยังไงคะ..’

‘.. ทรงมีรับสั่งเช่นนั้นก็บอกความหมายชัดเจนอยู่แล้วเพคะ..’

‘..ไม่ได้หรอกค่ะ พี่ระพี ฉันไม่ใช่ชายาที่แท้จริง ฉันทำไม่ได้..’

‘..แต่หากว่าองค์หญิงขัดขืนก็จะทำให้ทรงสงสัยนะเพคะ..’

เธออ้าอึ้ง ‘..แต่ถึงอย่างไรก็ต้องไม่ใช่คืนนี้ค่ะ..’ และไม่ใช่อื่นไหนๆ ทั้งนั้น ‘...ฉันจะอ้างว่าไม่สบายก็แล้วกัน...’

นางระพีเข้าใจ ‘...หากองค์หญิงลำบากพระทัย หม่อมฉันจะไปทูลองค์ชายว่าองค์หญิงบรรทมแล้วดีไหมเพคะ...’

‘...นี่ยังหัวค้ำอยู่ หากพี่ไปทูลเช่นนั้นองค์ชายอาจเสด็จมาแล้วฉันจะหนีไปทางไหนได้ล่ะคะ...’ โสมโสภณหยิบบางสิ่งขึ้นมาให้อีกฝ่ายเพ่งมองอย่างฉงน เธอจึงเฉลยว่า ‘...ยาของน้องดาว...’

มืออุ่นจับมือเธอแน่นไม่ยอมปล่อยแม้พยายามดึงกลับ ทำให้เธอต้องรีบทักถาม “เจ้าพี่รับสั่งว่ามีเรื่องจะปรึกษาไม่ใช่หรือเพคะ”

องค์ราชบุตรทรงสรवल “อะไร ใจคอเธอจะไม่ให้พี่ได้พักผ่อนบ้างเที่ยวหรือ” ทรงหันไปหาพยาบาลและนางข้าหลวง “พวกเขาออกไปได้แล้ว... เธอก็เหมือนกันนะ ระพี”

โสมโสภณ ห้วนไหว หันมองตามข้ารับใช้ ที่ก้มการวะแล้วถอยตามกันออกไปอย่างเชื่องพั้ง เธอเรียกนางระพีแต่ไม่มีผล จึงได้แต่มองบานประตูหน้าหนักปิดสนิทแผ่วเบา

สุรเสียงรับสั่งเจือหัวเราะ

“ดีจัง ได้อยู่กับตามลำพังแล้ว”

ร่างสูงขยับเข้าใกล้ เธอถอยหนี ทำให้อีกฝ่ายทำที่แปลกใจ

“อะไรกันนี่ เธอทำเหมือนพี่เป็นคนแปลกหน้าอย่างนั้นแหละ”

“อ้อ... เจ้าพี่รับสั่งว่ามีเรื่องจะปรึกษาไม่ใช่หรือเพคะ”

“สามีภรรยาที่จากกันนาน จะมีธุระอะไรต้องปรึกษากันนักหนา นอกจาก....”

ดวงพระเนตรวาววามบอกนัย ร่างสูงขยับเข้าหา

เธอรีบขัดว่า “แต่ว่าพระองค์ไม่สบายควรจะไปพักผ่อนนะเพคะ”

“ใช่แล้ว พี่ควรไปพักผ่อนกับชายาที่รัก พี่คิดถึงเธอมากรู้ไหม อยากกอดเธอแน่นๆ เต็มที่แล้ว”

ทุกครั้งที่ร่างสูงขยับเข้าหา เธอก็ขยับหนี “แต่ว่าหม่อมฉันกำลังไม่สบาย เจ้าพี่ก็ยังไม่แข็งแรงอาจติดเชื้อได้เพคะ”

“พี่ไม่กลัว เธอเป็นไข้พี่จะรักษาให้เอง”

“ไม่ได้เพคะ...”

ร่างสูงเข้าประชิดพอดี “ทำไมจะไม่ได้ ลองดูใหม่...”

เธอรั้นรันทูลว่า “แต่หม่อมฉันใคร่ถวายเครื่องดื่มก่อนเพคะ”

“ได้ซิ เธออยากดื่มอะไร”

เธอรีบผลไปที่โต๊ะตั้งเครื่องดื่ม ใช้เวลานาน เทไวน์ใส่แก้วเจียรระโนทรงสูง กว่าจะนำมาถวายถวาย ผืนยิ้มยกแก้วของตนขึ้นอย่างเชื่องชาน

“ขอให้ทรงมีสุขภาพแข็งแรงเพคะ”

อีกฝ่ายรับไว้ด้วยประกายตาแพรวพราว “เธอด้วยเช่นกัน”

ทรงยื่นแก้วมากระทบเสียงดังคลิ้งแล้วยกขึ้นจรดพระโอษฐ์ ดื่มทีเดียวครึ่งแก้ว ครั้นเธอลดแก้วลงโดยระดับไวน์แทบไม่พ่อง

องค์ชายก็ประคองแก้วผืนให้เธอดื่มต่อ “แน่ะ อย่าโก่งซิ... ไวน์นี้เคยเป็นที่โปรดปราน ทำให้ตอนนี้น้องทำเหมือนกำลังทานยาขม”

เธอผินใจกลืนเมรัยลงคอจนหมด อีกฝ่ายแย้มสรวลพอพระทัยเสียงเพลงจากเครื่องเล่นดังแว่วเป็นทำนองอ่อนหวาน ร่างสูงตั้งแก้วจากมือเธอไปวาง

“เพลงเพราะ มาเดินรำกันเถอะ”

เธอดอยหนีอย่างลึมตัว อีกฝ่ายจับไว้ทันถึงร่างบางที่สมส่วนเข้าไปโอบคล้องไว้ กรบางที่เยียบเย็นถูกเกาะกุม แม้จะหวั่นไหวลึนเลแต่ก็เคลื่อนตามอย่างสอดคล้องกลมกลืน ดวงเนตรคมงามขององค์ชายจับมองใบหน้าอ่อนลอที่ลอยอยู่ใกล้ๆ วรกายสูงรังไรเธอเข้าแนบชิด ฤทธิ์ไวน์ทำให้เธอมีนงงแต่ยังผินกายแข็งขึ้น

“เจ้าพี่ควรพักผ่อนได้แล้วเพคะ”

“พี่กำลังพักอยู่...” สุรเสียงคล้ายสบายพระทัยยิ่ง

“ถึงเวลาบรรทมแล้วเพคะ”

“จะนอนถ้าเธอนอนด้วย”

เธอมีนงงแทบจะทรงกายไว้ไม่ได้แต่ก็ไม่ยอมคล้อยตามแข็งขึ้นเมื่อวงแขนอ่อนกอดกระชับ

“พี่คิดถึงเธอเหลือเกินรู้ไหม”

...องค์ชายคิดถึงน้องนางถึงปานนี้เที่ยวหรือ... ไหนใครพูดว่าสามีภรรยาบาดหมางห่างเหินกัน...

เธอรู้สึกผิดบาปจับใจอีกครั้ง

“ขอบพระทัยเพคะ แต่ว่า... ดุชิเพคะ คินนี้พระจันทร์สวย...”

“จันหรือ แต่คินนี้พระจันทร์ไม่เต็มดวง ข้าท้องฟ้าก็เต็มไปด้วยเมฆฝน ไม่เห็นจะสวยที่ตรงไหน”

“ลองทอดพระเนตรก่อนซิเพคะ”

กรอุ้งจับจูงเธอไม่ยอมปล่อย เบื้องนอกหน้าต่าง ท้องฟ้าเคลื่อนไหวเมฆบดบังดาวเดือนไว้จนแทบมองไม่เห็น “นั่นไง ฟ้ายาคินนี้ไม่เห็นสวยตรงไหน หรือเราจะยื่นผ้าตรงนี้จนกว่าจะเห็นสวย”

เธอได้แต่วุ่นวายใจทั้งมีนเมาเพราะไวน์ที่ดื่มลงไปเมื่อครู่

“แปลกจริง จู่ๆ พี่ก็วงขึ้นมาเฉยๆ”

เธอยินดีกระตือรือร้นขึ้นมาทันที

“จันบรรทมเถอะเพคะ”

“ต้องนอนด้วยกัน ไม่อย่างนั้นพี่จะกอดเธอหลับตรงนี้แหละ”

โสมโสมภณจำต้องคล้อยตามวงแขนอ่อนที่โอบเกี่ยวเอวบางอย่างไม่ยอมให้คลาดคลา ครั้นถึงพระแท่นบรรทม ร่างหนักก็พาเธอล้มลงไปด้วย มืออุ้งประคองใบหน้า ดวงตาที่ทอประกายลึกลับซึ่งลอยอยู่ใกล้จนเธอรู้สึกถึงลมหายใจที่รตรวยริน เธอหวั่นไหวจนหมดริ้วแรงที่จะขัดขึ้น

“พี่คิดถึงเธอมากรู้ไหม... เราพลัดพรากจากกันนานเหลือเกินเวลานี้เธออยู่กับอกพี่ ขอให้พี่ได้ใช้สิทธิของความเป็นสามีและสิทธิของคนรักเธอที่สุดเถอะนะ ต่อจากนี้ไปเราจะไม่มีควมลับต่อกันและจะไม่พรากจากกันอีก”

โสมโสมภณ ต้องนอนนิ่งอยู่ภายใต้ร่างที่อบอุ่น ใบหน้าและประกายตาที่แสดงถึงความรักและความสุข ลอยอยู่ใกล้เพียงคืบ น้ำตาเธอวาววาบ อัดอั้นตันใจ รับรู้ถึงความรักลึกลับซึ่งที่พระองค์มีต่อน้องนาง... จะไม่มีความลับต่อกัน... นั่นจะเป็นไปได้อย่างไร... หากทรงรู้ว่าเธอไม่ใช่พระชายา และเป็นผู้พาน้องนางจากไปในสภาพหญิงพิการอัปลักษณ์ จะทรงโกรธเกลียดเธอเพียงไหน

ปลายนิ้วอีกฝ่ายปาดเช็ดน้ำตาให้ สุรเสียงปลอบอ่อนโยน “ร้องให้ทำไม ไม่ต้องกลัวอะไรทั้งนั้น พี่รักเธอ จะอยู่ข้างๆ เธอตลอดไป.....”

คนฟังยิ่งรู้สึกเจ็บปวดในหัวใจ ริมฝีปากอีกฝ่ายประทับลงที่ข้างแก้มนวลที่ดิ้นรนจะผละหนี

“หม่อมฉันต้องไปห้องสรงก่อนเพคะ”

อีกฝ่ายอิดออดแต่ก็ปล่อยโดยดี

เธอผละจากไปอย่างรวดเร็ว ไกลใช้เวลาเนิ่นนานถ่วงเวลาให้ยานอนหลับออกฤทธิ์ อีกครู่ใหญ่จึงย้อนกลับมา ร่างใหญ่นอนหลับตาเยียบ ลมหายใจอ่อนลึกลับ ดวงพักตร์สีอ่อนสะอาดสะอาด

เธอจ้องมอง สงสัยเหลือเกินว่าชายผู้นี้คือองค์ชายภควัดที่รัก คิดถึงชายาจริงๆ หรือว่าเป็นคนเดียวกับนายร้อยเอกภักดีที่กำลังแกล้งเล่นละครหลอกล้อเธอกันแน่

ร้อยเอกภักดีโดนกระสุนปืนได้รับบาดเจ็บ ไม่ว่าจะได้รับการรักษาพยาบาลอย่างไรก็ต้องทิ้งรอยแผลให้เห็น... มือบางที่เอื้อมออกไปหมายชายเสื้อบรรทมสั้นเล็กน้อย แต่ว่าพอสัมผัสถูก กรอุ้งแข็งแรงก็จับข้อมือเธอไว้

เธอสะดุ้ง ฝ่ายนั้นไม่เพียงแต่จับข้อมือ ยังโอบรัดดึงเข้าไปกอดทั้งร่าง โสมโสมภณดิ้นหลุกหลิก คนป่วยที่กำลังหลับดูเหมือนจะมี

เร็วแรงมากกว่าที่ควร เป็นนานกว่าเธอจะหลุดเป็นอิสระ ร่างนา
สมบูรณ์ที่ดั่งรังกอตรัด กลับนอนนิ่งเหมือนไม่รู้สึกร่างองค์

เธอพาไปที่ประตู ลนลานกระซางเปิดแทบจะวิ่งจากไป
คนที่นอนอยู่บนเตียงแอบยิ้ม.....

วันรุ่งขึ้น โสมโสภณไม่กล้าสูลูกพี่พระพักตร์ หลบอยู่ในห้อง
เธอแอบหลังม่านหน้าต่าง มองร่างสูงที่ดำเนินอยู่ในบริเวณ ใกล้กับ
รถพระที่นั่งที่จอดรอ เธอสะดุ้งวูบเมื่อดวงพักตร์กระจ่างหันมาส่งยิ้มให้
เหมือนจะบอกว่ายังไงๆ เวลาของการครองคู่ตามประสาสามีภรรยา
ก็ต้องมาถึง

จนขบวนรถแล่นจากไป เธอก็ยังสงสัยว่านี่ใช่ร้อยเอกภักดี
หรือไม่ใช่กันแน่

เธอใช้เวลาในห้องทรงงานของน้องนางเช่นที่ทำมาแต่แรก...
ยิ่งพบเห็นข้อมูลต่างๆ ที่ถูกซ่อนไว้ภายใต้รหัสผ่านเครื่องคอมพิวเตอร์
ภาพของพระชายาที่ทะเลาะทะเลาะเห่อเหิมและมักใหญ่ใฝ่สูงก็ยิ่งปรากฏ
ให้เห็นชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ เธอรู้สึกเศร้าเสียใจเป็นอย่างยิ่ง

เสียงกระพือปีกที่หน้าต่างทำให้เธอลุกขึ้น นกพิราบสื่อสารตัว
น้อยปราดเปรียวเพ็งบินมาเกาะ เธอเดินมายืนดูอย่างไม่รู้จะทำ
อย่างไร รังรองลงเลเคลื่อนองค์เข้าใกล้ นกน้อยแม่เหินย่อนแต่
ไม่มีท่าที่แตกตื่น เธอค่อยๆ ยื่นมือออกไปจับไว้ คลึงปลายนิ้วลูบ
ขนอ่อนของมันอย่างเวทนา แล้วก็ต้องแปลกใจที่เห็นปลอกโลหะบางๆ
ที่ขาข้างหนึ่ง

“ทรงเคยประทานน้ำและอาหารให้มันพักผ่อนในกรงเพคะ”

เสียงนั้นทำให้เธอสะดุ้งวูบยกมือทาบอก สตรีเองก็ตกใจรีบ
ก้มกายถวายคำนับอย่างหวั้นเกรง

“ขอประทานอภัย หม่อมฉันไม่คิดว่าจะทำให้ตกพระทัยเพคะ”

“สรี...ไม่เป็นไร... ฉันเพียงแต่...” เธอหยุดพูดเมื่อคิดว่าไม่
จำเป็นที่จะต้องหาข้อแก้ตัว

“องค์หญิงยังทรงประชวรหรือเปล่าเพคะ”

“ยัง...ยังรู้สึกไม่สบายเล็กน้อย...” น้ำเสียงทอดอ่อนต่อนท่าย
ที่ได้ยินในระยะหลังๆ นับเป็นเรื่องใหม่ของพวกนาง

“เหตุใดไม่ให้แพทย์และพยาบาลตรวจพระอาการเพคะ”

“ฉันไม่ได้เป็นอะไรมาก ไม่อยากให้งุงยากมากเรื่อง”

สตรีมองท่าทีที่ทรงประคองนกน้อยอย่างแปลกใจ โสมโสภณ
ทำอะไรไม่ถูกจึงถามว่า

“ไหนบอกซิ เธอคิดว่าฉันมีนกพวกนี้ไว้ทำไม”

“เคยรับสั่งว่าสนพระทัยใคร่ศึกษาธรรมชาติของพวกมันเพคะ”

“อ้อ...งั้นหรือ...” ดวงตาฉงนของนางทำให้เธอต้องรีบทำท่าที่
กลบเกลื่อน “เอาละ เธอไปได้แล้ว”

สตรีก้มกราบถอยจากไป โสมโสภณเพ่งพินิจปลอกโลหะที่ขา
ดิ่งกระดาดขาออกมาถือไว้ก่อนจะส่งนกน้อยเข้ากรง มือเธอสั่นเมื่อ
คลี่กระดาดอ่านข้อความ แล้วดวงพักตร์ก็เปลี่ยนเป็นชาวซัด

เจ้านิทศน์ปริเยศร์.....!

“พี่ระพี บอกซิว่าหญิงควรจะทำอย่างไร”

แม้จะอยู่กันเพียงสองต่อสอง องค์ดรุณี ก็กระซิบถามเสียงสั่น
ดวงพักตร์ซัดแฝงความวิตกกังวล เธอกลัวที่จะรับรู้ความจริง
น้องนางและเจ้านิทศน์ แอบพบกันและเป็นที่ยังสงสัยว่าทั้งสองกำลังร่วมมือ
กับเจ้ามณฑุรแห่งสิงหะรา คิดร้ายต่อบ้านเมืองของพระสวามี

“องค์หญิงควรจะไปพบเจ้านิทศน์ตามที่นัดมาเพคะ”

“แต่เจ้าพี่นิทศน์ต้องรู้แน่ หญิงไม่มีวันจะหลอกเขาได้”

“แม้แต่องค์ชายภควัตเป็นพระสวามียังไม่สงสัย แล้วเจ้านิทศน์
จะสงสัยหรือเพคะ”

เธอถอนใจหนักหน่วง ระพีไม่ใช่ที่พึ่งที่จะชี้ทางให้เธอได้

ก่อนการอภิเษกสมรส องค์ชายภควัตไม่เคยสนพระทัยจะสืบสืบ
ถึงประวัติของหญิงที่ทรงรัก จึงอาจไม่รู้ว่าแท้จริงโสภณมีองค์หญิง
ศิริกัลยาที่เป็นฝาแฝดกัน โดยที่ฝาแฝดองค์น้องถูกแยกตัวไปควบคุม
บังคับให้ใช้ชีวิตที่ถูกปิดบังมาตั้งแต่เล็ก ในครั้งนี้ เมื่อเธอได้รับ
พระบัญชาให้มาเปลี่ยนตัวกับน้องนาง โสมโสภณคาดไว้ก่อนแล้วว่า
แม้ในระยะแรกองค์ชายไม่สงสัย แต่ต่อไปก็ยังไม่แน่

นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่เธอเก็บรักษาพระโอสถอมฤตไว้...

ราชสกุลไม่อาจมัวหมอง.....

แม้น้องดาวถูกพากลับโสภณแล้ว แต่เธอไม่อาจอยู่กับความจริง
ที่เคยไขอุบายทำร้ายน้อง... ยิ่งกว่านั้น เธอซึ่งเป็นเพียง “ตัวปลอม”
ไม่ควรจะอยู่นานจนสร้างข้อกังขาสงสัย.....

หากมีความจำเป็น พระโอสถที่เหลือจะนำพระชายาให้จาก
ไปชั่ววันจันทร์

หรือว่าถึงเวลาแล้วที่จะใช้พระโอสถนั้น.....